

P O S T A N O W I E N I E

Dnia 24 listopada 2005r.

Sąd Najwyższy – Izba Karna, w składzie następującym:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 24 listopada 2005 r.

po rozpoznaniu

sprawy **A. Ć.**

skazanego za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z 29 października 2004 r., sygn. akt IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z 17 grudnia 2003 r., sygn. akt II K [...]

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1, 425 § 3 oraz 86 § 1 k.p.k. i

art. 624 § 1 w zw. z art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

- 1) pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, w tym od opłaty od kasacji.**

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2003 r. w sprawie II K [...] Sąd Rejonowy w S. wymierzył skazanemu A. Ć. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył skazanemu na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 7.12.2000 r. 13.03.2002 r. W apelacji od tego wyroku obrońca skazanego zarzucał błąd w ustaleniach faktycznych oraz rażącą niewspółmierność kary wnosząc o zmianę wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat. Na rozprawie apelacyjnej obrońca wskazał nadto na wadliwość zaliczenia na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie. Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z 29 października 2004 r. w sprawie sygn. akt IV Ka [...] utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Wyrok sądu odwoławczego został zaskarżony w drodze kasacji przez obrońcę skazanego. Skarżący zarzucił wyrokowi „ rażące naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na jego treść, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. polegające na nieuwzględnieniu zarzutu obrońcy przedstawionego na rozprawie apelacyjnej i wniosku o prawidłowe zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania i utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 17 grudnia 2003 roku, w którym zamiast prawidłowego zaliczenia na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania od dnia 7 grudnia 2000 roku do dnia 13 marca 2001 roku, skazanemu A. Ć. na poczet orzeczonej kary zaliczono okres od dnia 7 grudnia 2000 roku do dnia 13 marca 2002 roku, a także obrażę art.433 § 1 i 2 k.p.k., bowiem uzasadnienie wyroku nie zawiera ani jednego słowa w przedmiocie postawionego przez obrońcę A. Ć. zarzutu dotyczącego sposobu zaliczenia tymczasowego aresztowania, a tym samym nie zawiera koniecznej w tym zakresie

argumentacji”. W następstwie tego zarzutu obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Okręgowy w G. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasację należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 531 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy pozostawia bez rozpoznania przyjętą kasację, jeżeli nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. lub gdy przyjęcie kasacji nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu. Według wskazanego art. 530 § 2 k.p.k. prezes sądu, do którego wniesiono kasację, odmawia jej przyjęcia, jeżeli m.in. zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 429 § 1 k.p.k. Katalog tych okoliczności zawiera także niedopuszczalność środka odwoławczego z mocy ustawy, która ma miejsce w przedmiotowej sprawie. Obrońca skazanego może przedsięwziąć czynności procesowe jedynie na korzyść skazanego (art. 86 § 1), co oznacza, że nie może wnosić kasacji, której uwzględnienie sprowadzałoby się do działania na jego niekorzyść. Nadto, w świetle art. 425 § 3 k.p.k. odwołujący się może, co do zasady, skarżyć jedynie rozstrzygnięcie lub ustalenia naruszające jego prawa lub szkodzące jego interesom. W realiach przedmiotowej sprawy nie sposób wykazać, nawet uciekając się do argumentacji zawartej w uzasadnieniu kasacji, że wywiedziona ona została w interesie skazanego.

Nie ulega wątpliwości, że sąd I instancji błędnie określił okres rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie, podlegający zaliczeniu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, a sąd odwoławczy błędu tego nie skorygował. Oczywiście jest również, że treść pkt XII wyroku sądu I instancji, odnosząca się do skazanego, jest następstwem omyłki – wszak z informacji Zakładu Karnego w G. (k – 3665) wynika, że zwolnienie skazanego nastąpiło 13 marca 2001 r. a nie 13 marca 2002 r. Opisane błędne

rozstrzygnięcie jest więc niewątpliwie korzystne dla skazanego, bowiem jego konsekwencją jest zaliczenie na poczet kary okresu pozbawienia wolności dłuższego o rok od rzeczywistej izolacji skazanego. Wniesienie kasacji zawierającej omówiony zarzut łączy się z działaniem na niekorzyść skazanego, co pozostaje w sprzeczności z przedstawionymi wyżej przepisami. Nie ma przy tym znaczenia fakt, iż sąd odwoławczy nie odniósł się do stanowiska obrońcy skazanego wyrażonego na rozprawie apelacyjnej, bowiem sprostowanie omyłki w trybie art. 105 § 1 k.p.k. bądź art. 420 § 1 i 2 k.p.k. może nastąpić w każdym czasie. Procedowanie w jednym z tych trybów odbywać się będzie poza ramami postępowania odwoławczego, zatem nie może dojść w tym układzie do wskazywanego w uzasadnieniu kasacji naruszenia zakazu *reformationis in peius*.

Na marginesie należy jedynie zauważyć, że zgodnie z art. 433 § 1 i 2 k.p.k. sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, i ile ustawa to przewiduje, a nadto obowiązany jest rozważyć wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym. Przypomnieć jednak trzeba, że jeśli środek odwoławczy pochodzi od obrońcy, powinien m.in. zawierać wskazanie zarzutów stawianych rozstrzygnięciu oraz uzasadnienie. Oznacza to, że przedmiotem rozważań sądu odwoławczego jest pisemny środek odwoławczy i zawarte w nim zarzuty i wnioski. Nowy zarzut, podnoszony ustnie w trakcie rozprawy apelacyjnej, może być przedmiotem rozważań sądu odwoławczego jedynie wówczas, jeżeli pozwala na to ustawa, tj. wówczas, jeżeli zachodzą przesłanki przewidziane w art. 439, 440 bądź 455 k.p.k. (oczywiste jest, że ów „nowy” zarzut podnoszony przez obrońcę nie może być przejawem działania na niekorzyść oskarżonego). Skorygowanie rozstrzygnięcia o zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności nie mogło więc być bezpośrednim następstwem uwzględnienia zarzutu obrońcy skazanego podniesionego ustanie na rozprawie apelacyjnej.

Kierując się powyższym należało orzec jak w pkt 1 postanowienia.

O kosztach orzeczono uwzględniając trudną sytuację majątkową skazanego.